

Arrest

nr. 120 287 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2013.

Gelet op de beschikking van 27 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij vast.

De tweede en derde verzoekende partij zijn minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op

deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat de moeder en twee kinderen vermeldt. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede en derde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk zes en vier jaar oud) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk is.

1.2.1 Op 29 oktober 2013 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing.

Bij brief van 20 november 2013 brengt de Dienst Vreemdelingenzaken de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de hoogte van wat volgt:

“(...) Refererend naar het verzoekschrift van 13.11.2013 in bijlage, wens ik u op de hoogte te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29 oktober 2013, in te trekken. (...)”

Ten gevolge van de intrekking van de bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken is het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp geworden.

1.2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De bestreden beslissing werd ingetrokken. Het beroep is derhalve doelloos.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 29 januari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 december 2013 opgenomen grond, stelt de advocaat van de verzoekende partij instructie te hebben gekregen om te verwijzen naar de geschreven stukken en aan te geven dat zij geen afstand doet. Gewezen op de intrekking van de bestreden beslissing, wenst zij te benadrukken dat geen afstand wordt gedaan van de procedure zodanig dat zij nog een arrest kan bekomen. Zij stelt dat de Raad erover zal oordelen.

De verwerende partij stelt hierop niets in te brengen te hebben.

1.2.3 Er dient te worden vastgesteld dat dit betoog geen afbreuk doet aan het door geen van beide partijen betwiste gegeven dat de bestreden beslissing is ingetrokken, zodat het beroep zonder voorwerp is geworden en derhalve dient te worden verworpen.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk en ten aanzien van de eerste verzoekende partij zonder voorwerp. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS